

Sygn. akt X P 855/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Protokolant Dominika Otmar

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa: M. W.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą

we W. na rzecz powoda M. W. kwotę 33 456,05 zł (trzydzieści trzy

tysiące czterysta pięćdziesiąt sześć złotych pięć groszy) , w tym kwotę 24 556,49 zł

tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych z ustawowymi odsetkami

liczonymi od kwot:

- 578,51 zł od dnia 01.02.2008r. do dnia zapłaty
- 177,87 zł od dnia 01.03.2008r. do dnia zapłaty
- 1 838,13 zł od dnia 01.04.2008r. do dnia zapłaty
- 786,73 zł od dnia 02.05.2008r. do dnia zapłaty
- 683,15 zł od dnia 31.05.2008r. do dnia zapłaty
- 1 029,43 zł od dnia 01.07.2008r. do dnia zapłaty
- 752,17 zł od dnia 01.08.2008r. do dnia zapłaty
- 1 297,50 zł od dnia 01.09.2008r. do dnia zapłaty
- 1 288,14 zł od dnia 01.10.2008r. do dnia zapłaty
- 360,42 zł od dnia 01.12.2008r. do dnia zapłaty
- 824,53 zł od dnia 02.01.2009r. do dnia zapłaty
- 2 059,53 zł od dnia 31.01.2009r. do dnia zapłaty

- 0,01 zł od dnia 01.04.2009r. do dnia zapłaty
 - 412,81 zł od dnia 02.05.2009r. do dnia zapłaty
 - 432,50 zł od dnia 01.06.2009r. do dnia zapłaty
 - 823,75 zł od dnia 01.07.2009r. do dnia zapłaty
 - 752,19 zł od dnia 01.08.2009r. do dnia zapłaty
 - 432,26 zł od dnia 01.09.2009r. do dnia zapłaty
 - 393,18 zł od dnia 01.10.2009r. do dnia zapłaty
 - 0,01 zł od dnia 31.10.2009r. do dnia zapłaty
 - 541,25 zł od dnia 01.12.2009r. do dnia zapłaty
 - 615,89 zł od dnia 02.01.2010r. do dnia zapłaty
 - 862,50 zł od dnia 01.02.2010r. do dnia zapłaty
 - 648,75 zł od dnia 01.03.2010r. do dnia zapłaty
 - 752,20 zł od dnia 01.04.2010r. do dnia zapłaty
 - 733,10 zł od dnia 04.05.2010r. do dnia zapłaty
 - 682,83 zł od dnia 01.06.2010r. do dnia zapłaty
 - 563,66 zł od dnia 01.07.2010r. do dnia zapłaty
 - 982,89 zł od dnia 31.07.2010r. do dnia zapłaty
 - 196,56 zł od dnia 01.09.2010r. do dnia zapłaty
 - 1 818,36 zł od dnia 30.09.2010r. do dnia zapłaty
 - 1 235,71 zł od dnia 02.11.2010r. do dnia zapłaty
- oraz kwotę 8 899,56 zł tytułem wynagrodzenia urlopowego z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:
- 281,18 zł od dnia 02.05.2008r. do dnia zapłaty
 - 515,93 zł od dnia 31.05.2008r. do dnia zapłaty
 - 824,20 zł od dnia 01.09.2008r. do dnia zapłaty
 - 515,05 zł od dnia 01.10.2008r. do dnia zapłaty
 - 239,47 zł od dnia 01.11.2008r. do dnia zapłaty
 - 91,61 zł od dnia 28.02.2009r. do dnia zapłaty
 - 182,25 zł od dnia 01.06.2009r. do dnia zapłaty
 - 426,11 zł od dnia 30.06.2009r. do dnia zapłaty

- 822,58 zł od dnia 01.09.2009r. do dnia zapłaty
- 536,67 zł od dnia 01.10.2009r. do dnia zapłaty
- 63,40 zł od dnia 01.02.2010r. do dnia zapłaty
- 385,39 zł od dnia 01.03.2010r. do dnia zapłaty
- 665,32 zł od dnia 04.05.2010r. do dnia zapłaty
- 3 350,40 zł od dnia 01.09.2010r. do dnia zapłaty

II. oddała powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3 429,85 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu od której powód był zwolniony z mocy ustawy i wynagrodzenia biegłego sądowego ,

V. nadać wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty

8 650,00 zł.

XP 855/11

UZASADNIENIE

Powód M. W., pozwem z dnia 22.07.2011 r., skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., domagał się zasądzenia na jego rzecz:

1) kwoty 33.539,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 393,18 zł od dnia 31.01.2008 r. do dnia zapłaty;
- 1.405,51 zł od dnia 30.03.2008 r. do dnia zapłaty;
- 786,40 zł od dnia 30.04.2008 r. do dnia zapłaty;
- 910,56 zł od dnia 31.05.2008 r. do dnia zapłaty;
- 823,84 zł od dnia 30.06.2008 r. do dnia zapłaty;
- 752,16 zł od dnia 31.07.2008 r. do dnia zapłaty;
- 1.297,50 zł od dnia 31.08.2008 r. do dnia zapłaty;
- 786,40 zł od dnia 30.09.2008 r. do dnia zapłaty;
- 752,14 zł od dnia 31.10.2008 r. do dnia zapłaty;
- 1.321,54 zł od dnia 30.11.2008 r. do dnia zapłaty;
- 411,90 zł do dnia 31.12.2008 r. do dnia zapłaty;
- 2.059,52 zł od dnia 31.01.2009 r. do dnia zapłaty;
- 411,90 zł od dnia 30.04.2009 r. do dnia zapłaty;

- 432,50 zł od dnia 31.05.2009 r. do dnia zapłaty;
- 823,81 zł od dnia 30.06.2009 r. do dnia zapłaty;
- 752,17 zł od dnia 31.07.2009 r. do dnia zapłaty;
- 1.297,50 zł od dnia 31.08.2009 r. do dnia zapłaty;
- 393,18 zł od dnia 30.09.2009 r. do dnia zapłaty;
- 540,60 zł od dnia 30.11.2009 r. do dnia zapłaty;
- 823,84 zł od dnia 31.12.2009 r. do dnia zapłaty;
- 1.729,92 zł od dnia 31.01.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.297,44 zł od dnia 28.02.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.504,32 zł od dnia 31.03.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.544,70 zł od dnia 30.04.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.821,12 zł od dnia 31.05.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.441,72 zł od dnia 30.06.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.966,01 zł od dnia 31.07.2010 r. do dnia zapłaty;
- 393,20 zł od dnia 31.08.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.720,25 zł od dnia 30.09.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.647,68 zł od dnia 31.10.2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.297,44 zł od dnia 30.11.2010 r. do dnia zapłaty

tytułem należnego mu dodatku w wysokości 100 % wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

2) kwoty 6.615,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 168,68 zł od dnia 30.04.2008 r. do dnia zapłaty;
- 342,61 zł od dnia 31.05.2008 r. do dnia zapłaty;
- 685,34 zł od dnia 31.08.2008 r. do dnia zapłaty;
- 428,96 zł od dnia 30.09.2008 r. do dnia zapłaty;
- 250,22 zł od dnia 31.10.2008 r. do dnia zapłaty;
- 233 zł od dnia 31.01.2009 r. do dnia zapłaty;
- 38,35 zł od dnia 31.05.2009 r. do dnia zapłaty;
- 133,32 zł od dnia 30.06.2009 r. do dnia zapłaty;
- 873,25 zł od dnia 31.08.2009 r. do dnia zapłaty;

- 41,12 zł od dnia 31.01.2010 r. do dnia zapłaty;
 - 281,3 zł od dnia 28.02.2010 r. do dnia zapłaty;
 - 525,42 zł od dnia 30.04.2010 r. do dnia zapłaty;
 - 2.614,42 zł od dnia 31.08.2010 r. do dnia zapłaty
- tytułem należnego powodowi wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1.800,00 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 28.02.2004 r. do dnia 30.04.2011 r. na stanowisku kierownika apteki znajdującej się w Centrum Handlowym (...) w Ż.

W okresie, w którym powód świadczył na rzecz strony pozwanej pracę jako kierownik apteki, zgodnie z wyznaczonymi przez stronę pozwaną godzinami otwarcia, apteka niezależnie od funkcjonowania od poniedziałku do piątku od 8:00 do 21:00, otwarta była również w soboty od godziny 9:00 do 21:00 oraz w niedziele od 10:00 do 18:00. Wskazane godziny otwarcia miały charakter trwały i obowiązywały do chwili ustania stosunku pracy powoda. W aptece - miejscu pracy powoda - zatrudnionych było 11 osób na stanowiskach: magistrów oraz techników farmacji oraz pomocy aptecznych.

Powód wskazał, że niezależnie obowiązków na stanowisku kierownika apteki, wykonywał jednocześnie pracę na równi z członkami kierowanego zespołu, od poniedziałku do piątku oraz w weekendy. Zakres obowiązków powoda, niezależnie obowiązków kierownika apteki, obejmował m.in.: pracę przy ekspedycji leków, pracę przy odbiorze dostaw towarowych, porządkowanie archiwum apteki, systematyczne porządkowanie układu leków w aptece, dokonywanie zakupów i środków na potrzeby apteki, usuwanie usterek wpływających na działalność apteki (np. malowanie mebli, naprawa zamków, oświetlenia itp.).

Powód zwrócił się do strony pozwanej, sygnalizując jej nieprawidłowości w wysokości wypłaconego mu wynagrodzenia za czas urlopu, podnosząc nadto, że do tej pory nie był mu wypłacany dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty.

W związku z przeprowadzonymi czynnościami kontrolnymi u strony pozwanej Państwowa Inspekcja Pracy we W. pismem z dnia 17.03.2011 r. poinformowała powoda, że stwierdziła nieprawidłowości związane z funkcjonowaniem zakładu pracy. W ramach przysługujących uprawnień organ ten zastosował wobec strony pozwanej środki przewidziane prawem oraz skierował do niego zalecenia kontrolne m.in. w zakresie:

- niezwłocznego naliczenia i wypłacenia pracownikom (w tym również powodowi), za okres trzech lat wstecz należnych dodatków za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych przypadających w niedziele, święta oraz dni dodatkowo wolne od pracy, oraz
- niezwłocznego naliczenia i wypłacenia powodowi (jak i innym pracownikom) należnych kwot wynagrodzenia za czas wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie (tj. z uwzględnieniem w podstawie wymiaru wynagrodzenia urlopowego wszystkich należnych składników) – za okres wymagalności roszczenia (3 lata wstecz).

Strona pozwana w dniu 14 kwietnia 2011 r. naliczyła i wypłaciła powodowi dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 7.012,29 zł za godziny nadliczbowe przypadające w niedzielę i święta, bez sobót.

W związku z powyższym powód wielokrotnie zwracał się do strony pozwanej o naliczenie i wypłatę zaległego dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty, jak również zaległego wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego

(wypłaconego według zaniżonej podstawy wymiaru). Dopiero w piśmie z dnia 13 kwietnia 2011 r. strona pozwana zajęła stanowisko w sprawie i poinformowała, że roszczenia powoda są bezzasadne.

Powód wyjaśnił, iż dochodzi pozewem od strony pozwanej zapłaty kwoty 33.539,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności kwot cząstkowych wskazanych w petitum pozwu do dnia zapłaty tytułem należnego dodatku w wysokości 100% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w soboty. Nadto podał, iż dochodzi od strony pozwanej zapłaty kwoty 6.615,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot cząstkowych wskazanych w petitum pozwu tytułem należnego powodowi wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, albowiem podstawa jego wymiaru nie uwzględnia dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w soboty.

Zdaniem powoda podstawa wymiaru wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego powinna uwzględniać również należne powodowi dodatki do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w sobotę. Dopiero doliczenie tychże dodatków do wynagrodzenia zasadniczego pozwala obliczyć prawidłową wysokość wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego. Powód dodał, że w świetle utrwalonego orzecznictwa, nawet w przypadku kierowania komórką organizacyjną wyodrębnioną w strukturze organizacyjnej zakładu pracy, status pracownika zajmującego stanowisko kierownika, któremu nie przysługuje prawo do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, nie przysługuje pracownikowi, jeżeli kierując zespołem pracowników jednocześnie wykonuje pracę na równi z członkami kierowanego zespołu (wyrok SN z 17 listopada 1981 r., I PR 92/81, OSNCP 1982, nr 5-6, poz. 82, wyrok z dnia 13 stycznia 2005 r., II PK 114/04, OSNP 2005 nr 16, poz. 245).

Strona pozwana – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż w niniejszej sprawie koniecznym jest ustalenie czy powód był kierownikiem wyodrębnionej komórki organizacyjnej w rozumieniu art. 151⁴ k.p. Ustalenie tej kwestii, zdaniem strony pozwanej, pozwoli na oddalenie powództwa, już nawet bez badania tego, czy powód faktycznie ową pracę wówczas świadczył. Strona pozwana podkreśliła, że apteka, w której pracował powód, posiada przymiot wyodrębnionej komórki organizacyjnej zakładu pracy, tj. spółki aptecznej (...) Sp. z o.o., co jest bezsporne. Strona pozwana wskazała także na potrzebę ustalenia zakresu obowiązków osoby pełniącej funkcję kierownika apteki, którym był powód, jak również zakresu obowiązków pozostałych zatrudnionych w niej pracowników. Porównanie ich zakresów pozwoli na wykazanie, iż powód miał zupełnie inny zakres obowiązków, a zatem nie mógł świadczyć pracy na równi z innymi pracownikami.

Powód w oparciu o zawartą ze stroną pozwaną umowę o pracę – zajmował wyłącznie stanowisko kierownika apteki (§ 1 umowy o pracę). Praca powoda polegała na planowaniu czasu pracy zatrudnionych w aptece pracowników, w tym magistrów farmacji, techników farmacji i pomocy aptecznej oraz organizowaniu pracy podległej mu apteki. Strona pozwana podkreśliła, że obowiązki pracowników zatrudnionych na stanowiskach magistrów farmacji, techników farmacji lub pomocy aptecznych są różne od obowiązków powierzonych powodowi jako kierownikowi apteki. Wskazała, iż zakres obowiązków kierownika apteki jest bowiem tak skonstruowany, że jeżeli już wykonuje on pracę na równi z innymi pracownikami, to są to sytuacje incydentalne. Nie są to jednak jego zwyczajne obowiązki, a jedynie wyraz dobrej woli powoda.

W związku z powyższym powód w ocenie strony pozwanej winien zostać zakwalifikowany do kategorii kierowników wyodrębnionych komórek organizacyjnych w rozumieniu art. 151⁴ k.p. § 1 k.p. Jego stopień samodzielności w wykonywaniu pracy oraz organizowaniu pracy innych pracowników określić można bowiem jako wysoki. To kierownik apteki odpowiedzialny jest za prowadzenie sprzedaży preparatów w aptece i ponosi odpowiedzialność za każdy błąd popełniony przez innego pracownika. Kierownik apteki podpisuje także zestawienie refundacyjne apteki kierowane do Narodowego Funduszu Zdrowia i z tego tytułu ponosi największą odpowiedzialność o charakterze materialnym.

W ocenie strony pozwanej nie można przy tym utożsamiać pobytu kierownika w aptece – w godzinach jej otwarcia – z jednoczesnym świadczeniem przez tego kierownika pracy na równi z innymi pracownikami. Wymaga tego bowiem

przepis szczególny, a to art. 92 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo Farmaceutyczne – zgodnie z którym, w godzinach otwarcia apteki winien być obecny jej kierownik.

W konkluzji strona pozwana wskazała, że zgodnie z art. 151⁴ § 1 k.p. kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych wykonują, w razie konieczności pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych. Powód, będąc kierownikiem apteki, świadczył również pracę w niedzielę – za którą otrzymał wynagrodzenie – co potwierdza także Państwowa Inspekcja Pracy. Wynagrodzenie za pracę w niedzielę i święta należne jest bowiem nawet kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej. Jednakże Inspekcja Pracy nie nakazała wypłacić powodowi wynagrodzenia za soboty.

W piśmie z dnia 15.05.2012 r. strona pozwana wskazała, iż niezależnie od przedstawionej we wcześniejszych pismach argumentacji – którą w całości podtrzymuje, podnosi zarzut spełnienia świadczenia, załączając jednocześnie dokumentację na potwierdzenie tego faktu.

Dodatkowo wskazała, że w myśl przyjętej na rynku aptecznym metodyki, w aptece na jednej zmianie pracuje jeden magister farmacji, co wiąże się w szczególności z wymogami stawianymi przez ustawę z dnia 06 września 2001 roku Prawo Farmaceutyczne. Pozostałą obsadę fachową w godzinach otwarcia apteki stanowią natomiast technicy farmaceutyczni. Apteki zapewniają więc taką obsadę, aby ilość osób ze stopniem magistra farmacji była wystarczająca do zapewnienia obsady w godzinach otwarcia apteki. Problem nadgodzin dla magistra farmacji pojawia się wyłącznie wtedy, gdy istnieje potrzeba zastępstwa innego magistra.

Tymczasem w niniejszej sprawie – na przestrzeni 2009 roku – spośród rzekomo przepracowanych przez powoda 178 godzin, aż połowa, tj. 89 przepracowana była w obecności drugiego magistra. Odpowiednio w 2010 roku, na 446 hipotetycznych nadgodzin, aż 133 są przepracowane w obecności drugiego magistra farmacji. Dla osoby znającej realia rynku aptecznego takie działanie jest nie do przyjęcia, gdyż żadnej spółki nie stać na taką praktykę.

Według strony pozwanej największe wątpliwości budzi fakt, że powód sam tworzył dokumenty będące teraz podstawą jego roszczeń, zaś „rozliczenie nadgodzin”, za okres 3 lat miało miejsce w 2010 roku w biurze pozwanej spółki – wyłącznie na podstawie twierdzeń i dokumentów stworzonych przez powoda.

W odpowiedzi z dnia 22.06.2012 r. powód wskazał, iż strona pozwana zapłaciła powodowi dodatek do wynagrodzenia za pracę w niedzielę – czego powód nie kwestionuje, jednakże strona pozwana do dziś nie zapłaciła mu dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych przepracowanych w soboty. Nadto powód podniósł, iż nie może ostać się zarzut strony pozwanej, że tworzył on sam dokumenty będące teraz podstawą jego roszczeń, albowiem sporządzał on jedynie wnioski o zapłatę za nadgodziny przepracowane zarówno przez siebie, jak i innych pracowników.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2014 r. powód dokonał modyfikacji żądania głównego pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 23.750,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dat wskazanych w piśmie procesowym do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę powoda w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 listopada 2010 r. oraz kwoty 8.825,52 zł wraz z odsetkami liczonymi od dat wskazanych w piśmie procesowym do dnia zapłaty z tytułu należnego powodowi wynagrodzenia urlopowego za okres od 1 kwietnia 2008 r. do 31 sierpnia 2010 r. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że kwota 2.562,10 zł odsetek za zwłokę wypłacona powodowi przez stronę pozwaną nie może być uwzględniona przy rozpoznaniu niniejszej sprawy, bowiem odsetki te dotyczą kwot, których powód nie dochodzi w niniejszym postępowaniu, a które zostały już wypłacone przez stronę pozwaną za okres od 1 stycznia 2008 r. do 30 listopada 2010 r. Podał, iż sposób liczenia odsetek znajduje uzasadnienie w treści Regulaminu Pracy z 11 grudnia 2007 r.

W piśmie procesowym z dnia 9.06.2014 r. powód dokonał modyfikacji żądania głównego pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 24.340,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dat wskazanych w piśmie procesowym do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę powoda w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 listopada 2010 r. oraz kwoty 8.825,52 zł wraz z odsetkami

liczonymi od dat wskazanych w piśmie procesowym do dnia zapłaty z tytułu należnego powodowi wynagrodzenia urlopowego za okres od 1 kwietnia 2008 r. do 31 sierpnia 2010 r. Wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W toku sporu po zapoznaniu się z opiniami biegłego sądowego pismem z dnia 27.01.2015r. powód zmienił powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 24 556,49 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot i od dat wskazanych w piśmie do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych od 1 stycznia 2008r. do 30 listopada 2010r. oraz kwoty 8 899,56 zł wraz z odsetkami liczonymi od dat wskazanych w piśmie procesowym do dnia zapłaty z tytułu należnego powodowi wynagrodzenia urlopowego za okres od 1 kwietnia 2008 r. do 31 sierpnia 2010 r. Wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. (k. 580 – 583)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.02.2004 r. strona pozwana zawarła z powodem (magistrem farmacji) umowę o pracę od dnia 19.03.2004 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, z miejscem wykonywania pracy w Centrum Handlowym (...) w Ż., na stanowisku kierownika apteki. Umowa o pracę łącząca strony rozwiązała się na skutek jej wypowiedzenia przez powoda w dniu 30.04.2011 r. na podstawie art. 30 § 1 pkt. 2 k.p. w związku z przejściem powoda na emeryturę.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 28.02.2004 r. /akta pracownicze, Część B, akta k. 11-13 /;

- świadectwo pracy /akta pracownicze, Część C, akta k. 14/.

Zgodnie z postanowieniami Regulaminu Pracy, obowiązującego u strony pozwanej, czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w jednomiesięcznym okresie rozliczeniowym (§ 7 pkt 5).

Dowód: - Regulamin Pracy strony pozwanej /k.97/.

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych - oprócz normalnego wynagrodzenia - przysługiwał dodatek w wysokości 100 % wynagrodzenia za pracę: w nocy; w niedzielę i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy; w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy (§ 4).

Dowód: - Regulamin Wynagradzania /k.110/.

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Pracy praca w godzinach nadliczbowych była dopuszczalna tylko w przypadkach określonych w kodeksie pracy (§ 7 pkt. 22). Pracownicy zarządzający w imieniu pracodawcy zakładem pracy, główni księgowi i kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych zakładu pracy wykonują, w razie konieczności, pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych (§ 7 pkt 24).

Stosownie do § 20 pkt 1 Regulaminu Pracy wypłata wynagrodzenia pracownikom dokonywana jest miesięcznie z dołu ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego. Jeżeli ustalony dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenia wypłaca się w dniu poprzedzającym.

Dowód: - Regulamin Pracy /k.98, 105/

Praca powoda polegała na codziennym nadzorze podległych mu pracowników, ustalaniu harmonogramu pracy i ewidencjonowaniu ich czasu pracy, a także kierowaniu apteką. Oprócz obowiązków kierowniczych wskazanych powyżej, powód wykonywał prace związane ze sprzedażą leków, odbiorem dostaw leków, porządkował archiwum apteki i układ leków w aptece, dokonywał zakupu środków na bieżące potrzeby apteki, zajmował się usuwaniem

usterek elektrycznych, drobnymi naprawami hydraulicznymi, odczytywaniem liczników mediów, stałą konserwacją i czyszczeniem klimatyzacji, przygotowywał pomieszczenia do malowania, wymieniał płyty sufitowe i punkty świetlne.

Dowód: - częściowe zeznania świadka A. Ł. /k. 289/;

- częściowe zeznania świadka J. K. /k.290/;

- częściowe zeznania świadka I. S. /k.292/;

- częściowe zeznania świadka J. B. /k.380-381/

- zeznania powoda /płyta CV k. 406/ .

W okresie spornym (od 2008 r. do 2010 r.) w zakładzie pracy, w którym pracował powód, razem z powodem zatrudnionych było 11 osób - głównie: stażyści, technicy farmacji, magistrzy farmacji i pomoce apteczne. W powyższym okresie w aptece zatrudnionych było 3 magistrów farmacji (w tym powód).

Apteka, kierowana przez powoda, czynna była od poniedziałku do piątku od godz. 8.00 do godz. 21.00, w soboty od godz. 9.00 do godz. 21.00, a w niedzielę od godz. 10.00 do godz. 18.00. Godziny otwarcia apteki były ustalone z góry przez zarząd strony pozwanej. Powód nie miał wpływu na godziny otwarcia apteki.

W okresie od stycznia 2008 r. do listopada 2010 r. w aptece pojawił się problem z obsadą stanowiska magistra farmacji. Zdarzały się sytuacje, że z trzech zatrudnionych w aptece magistrów farmacji pracę świadczył tylko powód, dwóch pozostałych magistrów farmacji nie świadczyło jej, gdyż pozostawali w tym czasie na urloпах pracowniczych. W powyższym okresie w aptece występował również niedobór na stanowisku technika farmacji.

Problem ten powód zgłaszał do działu kadr strony pozwanej, wskazując na potrzebę zatrudnienia dodatkowego magistra farmacji. W godzinach otwarcia apteki bowiem na jej terenie musiał przebywać magister farmacji, gdyż niektórych leków nie może sprzedawać technik farmaceutyczny.

W okresie od stycznia 2008 r. do listopada 2010 r. powód - jako jedyny magister farmacji przebywający w aptece - musiał pozostawać w pracy do momentu jej zamknięcia.

Zarząd strony pozwanej wiedział, że powód ze względu na braki kadrowe (brak drugiego magistra farmacji) w sposób ciągły pracuje w godzinach nadliczbowych i wyrażał na to zgodę. Strona pozwana nie udzielała powodowi w zamian za pracę w godzinach nadliczbowych dni wolnych od pracy.

Powód, oprócz zadań kierowniczych nałożonych na niego przez stronę pozwaną, wykonywał wyjątkowo prace niewchodzące w zakres jego obowiązków, a pokrywające się z zakresem obowiązków podległych mu pracowników, tj. techników farmacji, pomocy aptecznej. Powód pełnił również rolę pracownika gospodarczego zajmującego się bieżącymi naprawami, konserwacjami oraz wymianą sprzętu znajdującego się w aptece. Zgłaszane stronie pozwanej przez powoda potrzeby napraw, wymiany, czy konserwacji sprzętu znajdującego się w aptece pozostawały bez odpowiedzi.

Powód, jako kierownik apteki, zobligowany był również do ustalania harmonogramu pracy podległych mu pracowników oraz ustalania czasu ich pracy. Odbywało się to w ten sposób, że powód sporządzał harmonogram pracy podległych mu pracowników tak, aby nie zostały przekroczone normy czasu pracy. Różnica między faktyczną ewidencją czasu pracy, a planowanym przez powoda harmonogramem była duża i były to godziny nadliczbowe przepracowane przez pracowników apteki. Pod koniec każdego miesiąca sporządzone harmonogramy powód przysyłał do działu kadr i płac strony pozwanej, gdzie rozliczany był czas pracy pracowników i ustalane na tej podstawie wynagrodzenie miesięczne.

Powód, jako kierownik apteki, wielokrotnie zgłaszał stronie pozwanej fakt błędnego naliczania wynagrodzenia, które jego zdaniem nie obejmowało dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, m.in. w niedzielę i święta oraz w sobotę.

Nadto powód wskazywał, iż strona pozwana błędnie naliczyła wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, nie uwzględniając w podstawie jego wymiaru dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.

Dowód: - zeznania świadka A. Ł. /k. 286-290/;

- zeznania świadka J. K. /k. 290-292/;

- zeznania świadka I. S. /k. 292-294/;

- zeznania świadka J. B. /k.

- wydruk strony internetowej /k. 17/;

- pismo powoda z dnia 02.09.2010 r. /k. 18/;

- pismo powoda z dnia 04.10.2010 r. /k. 19/

- zeznania powoda /płyta CV k. 406/ .

W listopadzie 2010 r. powód zwrócił się do Państwowej Inspekcji Pracy z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli u strony pozwanej w związku z nieprawidłowym ustaleniem jego wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego oraz niewypłaceniem dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty.

W związku z przeprowadzonymi czynnościami kontrolnymi, pismem z dnia 17 marca 2011 roku powód został poinformowany przez inspektorów pracy, że czynności te zostały zakończone. Państwowa Inspekcja Pracy ustaliła w trakcie kontroli szereg nieprawidłowości i zastosowała wobec pracodawcy powoda środki przewidziane prawem oraz skierowała do niego zalecenia pokontrolne m.in. w zakresie:

1) niezwłocznego naliczenia i wypłacenia pracownikom (w tym również powodowi), za okres trzech lat wstecz należnych dodatków za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych przypadających w niedzielę, święta oraz dni dodatkowo wolne od pracy, oraz

2) niezwłocznego naliczenia i wypłacenia powodowi (jak i innym pracownikom) należnych kwot wynagrodzenia, za czas wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie (tj. z uwzględnieniem w podstawie wymiaru wynagrodzenia urlopowego wszystkich należnych składników) – za okres wymagalności roszczenia, tzn. 3 lata wstecz.

Strona pozwana naliczyła i wypłaciła powodowi w dniu 14 kwietnia 2011 r. dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w niedzielę i święta w kwocie 7.012,29 zł, ale bez dodatku za pracę w sobotę.

W związku z powyższym powód wielokrotnie zwracał się do strony pozwanej o naliczenie i wypłatę zaległego dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty, jak również zaległego wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego (wypłaconego według zaniżonej podstawy wymiaru).

Pismem z dnia 13 kwietnia 2011 roku strona pozwana zajęła ostateczne stanowisko w sprawie, informując, że roszczenia powoda są bezzasadne.

Dowód: - pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 14.02.2011 r. /k.20-22/;

- pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 17.03.2011 r. /k.23/ ;

- korespondencja mailowa powoda ze stroną pozwaną /k. 24-29/;

- pismo strony pozwanej z dnia 13 kwietnia 2011 r./k. 32-33/.

W okresie od 1 stycznia 2008 r. do 30 listopada 2010 r. powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Za przepracowane łącznie w tym okresie 1.006 godzin w czasie ponadnormatywnym, z czego za 948 godzin przysługiwał mu dodatek do wynagrodzenia w wysokości 100%, a za pozostałe 58 godzin w wysokości 50 %. Za pracę w godzinach nadliczbowych przysługiwało powodowi wynagrodzenie w kwocie 102.639,90 zł brutto, w tym dodatek w kwocie 50.560,42 zł brutto. Strona pozwana naliczyła i wypłaciła powodowi natomiast kwotę 78.083,41 brutto. Zatem do wypłaty powodowi z tego tytułu pozostała kwota 24.556,49 zł brutto, na którą składają się kwoty:

1. 1.965,91 zł pozostała do zapłaty za styczeń 2008 r.,
2. 177,87 zł pozostała do zapłaty za luty 2008 r.,
3. 1.838,13 zł pozostała do zapłaty za marzec 2008 r.,
4. 796,73 zł pozostała do zapłaty za kwiecień 2008 r.,
5. 683,15 pozostała do zapłaty za maj 2008 r.,
6. 1.029, 43 zł pozostała do zapłaty za czerwiec 2008 r.,
7. 752,17 zł pozostała do zapłaty za lipiec 2008 r.,
8. 1.297,50 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2008 r.,
9. 1.288,14 zł pozostała do zapłaty za wrzesień 2008 r.,
10. 1.387,40 zł pozostała do zapłaty za październik 2008 r.,
11. 360,42 zł pozostała do zapłaty za listopad 2008 r.,
12. 824,53 zł pozostała do zapłaty za grudzień 2008 r.,
13. 2.059,53 zł pozostała do zapłaty za styczeń 2009 r.,
14. 0,001 zł pozostała do zapłaty za marzec 2009 r.,
15. 412, 81 zł pozostała do zapłaty za kwiecień 2009 r.,
16. 432,50 zł pozostała do zapłaty za maj 2009 r.,
17. 823,75 zł pozostała do zapłaty za czerwiec 2009 r.,
18. 752,19 zł pozostała do zapłaty za lipiec 2009 r.,
19. 432,26 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2009 r.,
20. 393,18 zł pozostała do zapłaty za wrzesień 2009 r.,
21. 0,01 pozostała do zapłaty za październik 2009 r.,
22. 541,25 pozostała do zapłaty za listopad 2009 r.,
23. 615,89 zł pozostała do zapłaty za grudzień 2009 r.,
24. 862,50 zł pozostała do zapłaty za styczeń 2010 r.,
25. 648,75 zł pozostała do zapłaty za luty 2010 r.,

26. 752,20 zł pozostała do zapłaty za marzec 2010 r.,
27. 733,10 zł pozostała do zapłaty za kwiecień 2010 r.,
28. 682,83 zł pozostała do zapłaty za maj 2010 r.,
29. 563,66 zł pozostała do zapłaty za czerwiec 2010 r.,
30. 982,89 zł pozostała do zapłaty za lipiec 2010 r.,
31. 196,56 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2010 r.,
32. 1.818,36 zł pozostała do zapłaty za wrzesień 2010 r.,
33. 1.235,71 zł pozostała do zapłaty za październik 2010 r.

Jednocześnie strona pozwana nie wypłaciła powodowi od 1 kwietnia 2008 r. do 31 sierpnia 2010 r. prawidłowej wysokości wynagrodzenia urlopowego. Wynagrodzenie to było bowiem naliczane wyłącznie od stałego składnika wynagrodzenia w postaci wynagrodzenia zasadniczego. Wartość wynagrodzenia urlopowego przysługującego powodowi wyliczonego od zmiennych składników wynagrodzenia, w tym wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, wynosiło 11.893,55 zł brutto. Strona pozwana naliczyła i wypłaciła powodowi w dniu 12 kwietnia 2011 r. wynagrodzenie urlopowe liczone od zmiennych składników urlopowych w łącznej wysokości 2.993,99 zł brutto. Do wypłaty na rzecz powoda z tego tytułu pozostaje kwota w wysokości 8.889,56 zł brutto, na którą złożyły się kwoty:

1. 281,18 zł pozostała do zapłaty za kwiecień 2008 r.,
2. 515,93 zł pozostała do zapłaty za maj 2008 r.
3. 824,20 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2008 r.,
4. 515,05 zł pozostała do zapłaty za wrzesień 2008 r.,
5. 239,47 zł pozostała do zapłaty za październik 2008 r.,
6. 91,61 zł pozostała do zapłaty za luty 2009 r.,
7. 182,25 zł pozostała do zapłaty za maj 2009 r.
8. 426,11 zł pozostała do zapłaty za czerwiec 2009 r.,
9. 822,58 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2009 r.,
10. 536,67 zł pozostała do zapłaty za wrzesień 2009 r.,
11. 63,40 zł pozostała do zapłaty za styczeń 2010 r.,
12. 385,39 zł pozostała do zapłaty za luty 2010 r.,
13. 665,32 zł pozostała do zapłaty za kwiecień 2010 r.,
14. 3.350,40 zł pozostała do zapłaty za sierpień 2010 r.

Dowód: opinia uzupełniająca biegłego M. L. /k. 538-547/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów prywatnych przedstawionych przez strony postępowania, dowodzie z opinii biegłego oraz osobowych źródłach dowodowych.

W ocenie Sądu sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania opinia biegłego, a także dwie opinie uzupełniające, sporządzone zostały rzetelnie i wyczerpująco. Sąd nie oparł na nich ustaleń faktycznych jedynie w zakresie wskazania, że w dniu 12 kwietnia 2011 r. strona pozwana naliczyła na rzecz powoda odsetki za zwłokę w zapłacie spornych należności w wysokości 2.562,10 zł i o tę kwotę powinno zostać pomniejszone roszczenie należne powodowi. Powód podniósł, bowiem w toku postępowania, że w/w kwota uiszczona została tytułem zapłaty wierzytelności nieobjętej żądaniem pozwu, a strona pozwana nie zakwestionowała skutecznie twierdzeń powoda w tym zakresie.

Podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły nadto zeznania świadków, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były one konsekwentne, wewnątrznie niesprzeczne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu. Sąd oparł się także na dowodach z dokumentów, w tym z akt osobowych powoda, albowiem żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków D. K., M. C., I. W., A. K., M. R., D. Ś., albowiem okoliczności, na które wymienieni świadkowie mieli zostać przesłuchani, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 227 k.p.c.).

Powód domagał się od strony pozwanej zapłaty należnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych a także uiszczenia niedopłaty wynagrodzenia urlopowego z uwzględnieniem zmiennych składników wynagrodzenia. Strona pozwana odmówiła zapłaty, podnosząc, iż roszczenia powoda są bezzasadne. Z ostrożności procesowej zgłosiła również zarzut spełnienia świadczenia.

Zasadą jest, że za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz wynagrodzenia, przysługuje dodatek do wynagrodzenia. Szczególną regulację w tym zakresie zawiera art. 151⁴ § 1 k.p., w myśl którego pracownicy zarządzający w imieniu pracodawcy zakładem pracy i kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych wykonują, w razie konieczności, pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, z zastrzeżeniem § 2, który stanowi, że kierownikom wyodrębnionych komórek organizacyjnych za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w niedzielę i święto przysługuje prawo do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych w wysokości określonej w art. 151¹ § 1 k.p., jeżeli w zamian za pracę w takim dniu nie otrzymali innego dnia wolnego od pracy. Stworzenie odrębnych zasad rozliczania pracy nadliczbowej pracowników zajmujących stanowiska kierownicze wynika z faktu, że są oni odpowiedzialni za organizację procesu pracy, a przedłużenie wymiaru czasu pracy stanowi konsekwencję ich własnej decyzji. Stąd też dla ustalenia zakresu zastosowania powołanej regulacji znaczenie mają dwie kwestie, a mianowicie odpowiednie wyodrębnienie komórki organizacyjnej oraz podstawowe znaczenie funkcji kierowniczych w zakresie obowiązków pracownika.

Analizując pierwszą z wymienionych kwestii, wskazać należy, iż w przepisie art. 151¹ § 2 k.p. mowa o kierowaniu jednostką, która charakteryzuje się odrębnością w ramach struktury organizacyjnej. Powinna to być więc komórka wyraźnie wskazana w akcie ustrojowym jako odrębna od innych wewnętrzna jednostka organizacyjna. W ocenie Sądu aptekę, którą nadzorował powód, uznać należy właśnie za wyodrębnioną komórkę organizacyjną w rozumieniu powołanej regulacji.

Kolejno, przechodząc do oceny drugiej ze wskazanych kwestii w postaci podstawowego znaczenia funkcji kierowniczych w zakresie obowiązków pracownika, wskazać należy, że przedmiotem zadań pracownika stojącego na czele odrębnej komórki organizacyjnej powinno być kierowanie zespołem pracowników.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy: badając zakres obowiązków takiego pracownika, należy brać pod uwagę nie tylko postanowienia umowy o pracę, lecz przede wszystkim treść obowiązków pracownika i faktyczny sposób realizacji

stosunku pracy, w szczególności to, czy sprawował funkcję przełożonego wobec innych pracowników, organizował i nadzorował pracę innych członków zespołu, czy ustalał ich czas pracy, udzielał im zwolnień od pracy, oraz wreszcie, czy podejmował decyzję w sprawie zatrudnienia nowych pracowników (zob. wyrok SN z dnia 8 czerwca 2004 r., III PK 22/04 OSNP 2005, nr 5, poz. 65). Jak ustalono w niniejszym postępowaniu praca powoda polegała na codziennym nadzorze podległych mu pracowników, ustalaniu harmonogramu pracy i ewidencjonowaniu ich czasu pracy, a także kierowaniu apteką. W konsekwencji Sąd uznał, iż w stosunku do powoda znajdzie zastosowanie regulacja zawarta w art. 151⁴ § 2 k.p.

Kolejno Sąd zważył, iż nie podlega wątpliwości, że przepis art. 151⁴ § 2 k.p. ogranicza uprawnienia pracownicze, jednakże nie daje podstaw do przyjęcia, że pracownicy, do których znajduje zastosowanie, nie mają prawa do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Problem prawny sprowadza się zatem do określenia zakresu, w jakim uprawnienie pracownicze zostaje w stosunku do tych pracowników ograniczone. Zakres ten należy wyznaczyć w oparciu o treść art. 151⁴ § 1 k.p., który stanowi m.in., że kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych wykonują, w razie konieczności, pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych. Wobec tego stwierdzić należy, iż przepis ten dotyczy jedynie zdarzeń o charakterze nadzwyczajnym, będących odstępstwem od typowej sytuacji. Tylko w takim przypadku rację znajduje analizowany przepis i przewidziane w nim konsekwencje prawne. Sąd podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że pracownicy, o których mowa w art. 151⁴ § 1 k.p., nie mogą być pozbawieni prawa do dodatkowego wynagrodzenia, jeżeli wskutek niezależnej od nich wadliwej organizacji pracy są zmuszeni do systematycznego przekraczania normalnego, obowiązującego ich czasu pracy [zob. wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 8 czerwca 2004 r. III PK 22/04; wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 5 marca 2014 r. II PK 135/2013 LexPolonica nr 8350709].

W ocenie Sądu stanowisko powoda, zgodnie z którym należy mu się wynagrodzenie i dodatek za świadczenie pracy w godzinach nadliczbowych, także w soboty, zasługuje na uwzględnienie. Powód udowodnił bowiem, że jego praca w godzinach nadliczbowych spowodowana była wadliwą organizacją czasu pracy narzuconą przez pracodawcę. Strona pozwana, posiadając stosowną wiedzę odnośnie braków kadrowych w kierowanej przez powoda aptece, nie zatrudniała nowych pracowników, wobec czego powód zmuszony był do świadczenia pracy w zwiększonym wymiarze czasu. Gdyby strona pozwana zapewniła prawidłową organizację pracy, powód mógłby swoje obowiązki wykonywać w normatywnym czasie pracy. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż strona pozwana akceptowała to, że powód pracuje w godzinach nadliczbowych, bowiem mimo zgłaszania przez niego tego faktu, nie poczyniła starań celem prawidłowego zorganizowania pracy w zakładzie. Co więcej, powód oprócz zadań kierowniczych nałożonych przez pracodawcę, wykonywał prace niewchodzące w zakres jego obowiązków, a pokrywające się z zakresem obowiązków podległych mu pracowników tj. techników farmacji, pomocy aptecznej. Powód wykonywał te czynności na równi z członkami swojego zespołu. Zajmował się również bieżącymi naprawami, konserwacjami oraz wymianą sprzętu znajdującego się w aptece. Jednocześnie za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty nie otrzymał innego dnia wolnego od pracy.

W konsekwencji powyższych ustaleń, w ocenie Sądu regulacja zawarta w art. 151⁴ § 1 i 2 k.p., ograniczająca świadczenia należne pracownikom za pracę w godzinach nadliczbowych, nie znajduje zastosowania w stosunku do powoda. W niniejszej sprawie bowiem praca świadczona przez powoda w godzinach nadliczbowych nie miała charakteru wyjątkowego, a świadczona była systematycznie ponad obowiązujące normy czasu pracy z powodu złej organizacji zakładu pracy. Konkludując zatem, stwierdzić należy, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając zasadność roszczeń objętych żądaniem pozwu co do wysokości, należało mieć na względzie, iż przepis art. 151¹ k.p. przewiduje dodatek w wysokości 100% wyłącznie za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w godzinach nadliczbowych w niedzielę i święta niebędące dla pracownika dniami pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, a także w godzinach nadliczbowych przypadających w dniu wolnym od pracy udzielonym w zamian za pracę w niedzielę lub święto będące dla pracownika dniami pracy zgodnie z

obowiązującym go rozkładem czasu pracy. Natomiast praca w godzinach nadliczbowych świadczona w dniach innych, niż przywołane wcześniej, uprawnia do dodatku w wysokości 50 % wynagrodzenia (art. 151¹ § 1 pkt 2 k.p. w zw. z art. 151¹ § 2 k.p.). Praca w sobotę (tj. w dniu stanowiącym dodatkowy dzień wolny od pracy wynikający z pięciodniowego tygodnia pracy – art. 129 § 1 k.p.), świadczona w nadgodzinach, uprawnia co do zasady do dodatku w wysokości 50 % wynagrodzenia, bowiem dzień ten nie jest niedzielą ani świętem (niebędącym dla pracownika dniem pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy), nie jest też on dniem wolnym udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub święto będące dla pracownika dniem pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy. Jednocześnie zastrzeżenia wymaga, iż w przypadku przekroczenia tygodniowej normy czasu pracy przez pracownika, przysługuje mu dodatek do wynagrodzenia za pracę w wysokości 100 %. W sytuacji powoda występowały zarówno godziny nadliczbowe, za które należy był dodatek w wysokości 50 % wynagrodzenia, jak i 100% wynagrodzenia. Przy tak przyjętych założeniach, uwzględniając wyliczenie przedstawione w tej kwestii przez biegłego sądowego, Sąd zasądził na rzecz powoda w punkcie I wyroku kwotę 24.556,49 zł tytułem należnego powodowi wynagrodzenia i dodatku do wynagrodzenia za pracę świadczoną przez niego w godzinach nadliczbowych.

Stosownie do art. 172 k.p. za czas urlopu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jakie by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował. Zmienne składniki wynagrodzenia mogą być obliczane na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 3 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu; w przypadkach znacznego wahania wysokości wynagrodzenia okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy. Szczegółowa regulacja wyliczania wynagrodzenia za czas urlopu znajduje się w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. Nr 2 poz. 14). Stosownie do § 6 powołanego rozporządzenia wynagrodzenie urlopowe ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem: 1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie, 2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, 3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych, 4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy, 5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, 6) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego, 7) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, 7a) kwoty wyrównania do wynagrodzenia za pracę do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, 8) nagród z zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej, 9) odpraw emerytalnych lub rentownych albo innych odpraw pieniężnych, 10) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego w razie rozwiązania stosunku pracy - stosując zasady określone w § 7-11 w/w rozporządzenia.

Wynagrodzenie urlopowe powoda wyliczone zostało - wbrew wyżej wskazanym regulacjom - od stałego składnika wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia zasadniczego. Strona pozwana nie naliczała natomiast wynagrodzenia urlopowego od zmiennych składników wynagrodzenia. Przy ich prawidłowym uwzględnieniu powód powinien otrzymać dodatkowo od pracodawcy kwotę 8.889,56 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 33 456,05 zł (24 556,49 zł + 8 889,56 zł).

Oddaleniu podlegało żądanie ponad zasądzoną kwotę (pkt II wyroku).

Na marginesie Sąd wskazuje, iż strona pozwana nie udowodniła w żaden sposób spełnienia na rzecz powoda należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Rozstrzygając o odsetkach od dochodzonych należności, Sąd miał na uwadze, iż w myśl art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się, co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Paragraf 2 powołanego przepisu stanowi natomiast, iż wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Stosownie do § 20 pkt 1 regulaminu pracy obowiązującego u strony pozwanej wypłata wynagrodzenia

pracownikom dokonywana jest miesięcznie z dołu ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego. Jeżeli ustalony dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenia wypłaca się w dniu poprzedzającym. O odsetkach od dochodzonych należności Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem powód dochodził odsetek od poszczególnych kwot od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia, ustalonym zgodnie z postanowieniami regulaminu pracy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyła się kwota 1.800 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika.

Orzekając o kosztach sądowych w punkcie IV wyroku, Sąd Rejonowy obciążył nimi stronę pozwaną. Zgodnie bowiem z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W punkcie V wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8 650,00 zł stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.